

ZONDER JOU GEEN JA!

Eva Cadier

ZONDER JOU GEEN JA!

Summer Romance



Imprint Kabook Publishing

Eerste druk augustus 2026

© 2026 Eva Cadier

© 2026 Kabook Publishing

All rights reserved

Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp: Albadoro

Alle rechten voorbehouden. Namen, personages, bedrijven, plaatsen, evenementen, locaties en incidenten zijn ofwel de producten van de verbeelding van de auteur of worden op een fictieve manier gebruikt. Elke gelijkenis met echte personen, levend of dood, of feitelijke gebeurtenissen is puur toevallig.

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd, opgeslagen of openbaar gemaakt worden, in enige vorm of op welke andere manier, hetzij elektronisch, mechanisch of door fotokopie, of enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Kijk ook op onze website voor informatie over de nieuwste titels, nieuws, achtergronden en speciale aanbiedingen.

www.kabookpublishing.com

www.facebook.com/kabookuitgevers

www.twitter.com/kabookuitgevers

Bij ieder hoofdstuk hoort een muzieksnummer. Zet de playlist aan en reis mee met Lizzy naar Portugal.

Need The Sun To Break – James Bay

De deur vliegt open nog voor ik heb aangebeld en Vicky vliegt me in mijn armen. ‘Kom binnen Lizzy, snel.’ Ik struikel bijna over mijn eigen voeten als ik me losmaak uit haar omhelzing en de drempel overstap, de hal van het pas gerenoveerde huis in. Goed begin, Lizzy. Dat is weer echt een elegante actie van je.

Het huis ziet eruit alsof het rechtstreeks van Pinterest komt. Verschillende tinten beige komen me tegemoet en op precies de juiste plekken staan goed uitgedachte accessoires. Ik wilde dat ik me net zo moeiteeloos voelde als de aanblik van dit interieur.

Uit de kamer komt het geluid van pratende mensen me tegemoet. Ik hoor vrouwen uitbundig lachen en de klinkende flesjes bier van de mannen. Voordat ik de deur naar de huiskamer open, blijf ik staan. Vicky ziet mijn aarzeling, duwt de deur voor mij open en trekt me snel naar binnen. Ik voel haar hand in de mijne en voel mezelf iets rustiger worden.

‘Ik zal je aan wat leuke mensen voorstellen,’ fluistert ze geruststellend in mijn oor. Vicky is mijn beste vriendin en ze kent me door en door. Zij weet dat ik me altijd alleen voel op feestjes en ze weet ook dat ik het lastig vind om mezelf voor te stellen aan nieuwe mensen.

Vicky ken ik al bijna mijn hele leven. Samen op de basisschool, samen naar de middelbare school en wij hebben zelfs een tijd samengewoond. Een tijd waar ik met veel plezier op terugkijk. Avond aan avond stappen en dan de volgende dag samen op de bank liggen uitbrakken. Wij spreken wekelijks af om te lunchen en dat zorgt ervoor dat we altijd weten wat er in het leven van de ander gaande is. Nu Vicky samen met haar vriend Floris na maandenlang klussen eindelijk haar housewarming geeft, moet ik er natuurlijk wel bij zijn.

Ik loop samen met Vicky richting een groep collega’s van haar werk. Tot nu toe loopt het allemaal nog volgens plan. Eenmaal daar aangekomen begint het gesprek vloeiend en ik voel me allesbehalve alleen. Tot de deurbel gaat.

‘Liz, ik moet gaan kijken wie er aan de deur staan. De gasten moeten zich natuurlijk wel welkom voelen in ons nieuwe huis, maar jij redt je wel toch?’ Vicky vliegt weg om de deur open te maken, mij alleen achterlatend. Vijf minuten later is het gesprek doodgeval- len en sta ik ongemakkelijk om me heen te kijken. Gelukkig spot ik al snel een bekend gezicht.

‘Floris, wat leuk je te zien en wat hebben jullie hier een mooi huis.’ Ik sluit me aan bij de statafel waar Floris met een aantal familieleden staat.

‘Bedankt, Lizzy. Leuk dat je er vanavond bent en ik moet zeggen, je ziet er prachtig uit.’ Floris dikt het extra aan met een dikke knipoog. Hij is zijn best aan het doen, om mij op mijn gemak te stellen. Floris is altijd al een charmeur geweest en met zijn charmes heeft hij Vicky drie jaar geleden helemaal overdonderd. Gelukkig was die liefde ook geheel wederzijds. Ondanks mijn eigen nogal gênante liefdesleven, ben ik blij voor Vicky en Floris. ‘Er is iemand die ik graag wil dat je ontmoet.’ Verrast kijk ik Floris aan. Over wie heeft hij het? ‘Hij is een goede vriend van mij, recent weer terugverhuisd naar hier en ik denk dat jij hem wel aardig zult vinden.’

Voordat ik de kans krijg om te antwoorden, trekt Floris me mee naar een groep mensen die verderop rustig staan te praten. Bij een man die er qua lengte tussenin springt, komen we tot stilstand. ‘Lizzy dit is Luc, en Luc dit is Lizzy.’ Floris kijkt tussen ons heen en weer met een grote grijns op zijn gezicht. ‘Nu laat ik jullie alleen.’ Snel draait Floris zich om, om zich vervolgens uit de voeten te maken. Als ik de persoon met wie ik zo plots word geconfronteerd aankijk, kan ik een kriebel in mijn buik niet onderdrukken. Hij is lang, heel lang, blond en kijkt me aan met prachtige blauwe ogen. Waarom heb ik deze jongen nooit eerder

ontmoet? Ik maak een mentale notitie dat ik Vicky straks eens goed moet uithoren.

‘Jij bent dus die Lizzy over wie ik al zoveel heb gehoord.’ Hij heeft de prachtigste glimlach op zijn gezicht als hij tegen me praat.

‘Ehm, alleen maar goede dingen hopelijk.’ Mijn handen vinden de sluiting van de tas die ik om heb hangen en beginnen steeds opnieuw de sluiting te openen om hem vervolgens weer dicht te doen.

‘Floris komt altijd met de meest wonderbaarlijke verhalen over jou.’ Terwijl Luc praat, merk ik dat mijn blik zich vestigt op die prachtige ogen van hem. ‘Hij en Vicky raken nooit over je uitgepraat, dat moet vast iets goeds betekenen. Ze vertellen me altijd verhalen over jou en al je mislukte afspraakjes.’ In mijn hoofd maak ik een tweede mentale notitie: vraag aan Vicky waarom ze mijn liefdesleven of het gebrek daaraan zomaar met iedereen bespreekt.

‘Ik en afspraakjes? Ik ga eigenlijk nooit op dates,’ flap ik eruit. Na het uitspreken van die woorden kan ik mezelf wel voor mijn kop slaan. Dit komt zo suf over. ‘Ik bedoel, er zijn echt mannen die met mij op date willen hoor. Best veel eigenlijk. Ik moet vaak mannen teleurstellen. Ik heb er simpelweg de tijd niet voor.’ Ik heb geen idee waarom ik dit allemaal uitkraam. Dit is namelijk helemaal niet op de waarheid gebaseerd. Ik besluit voor nu mijn mond maar dicht te houden.

‘Aha, ja lastig lijkt me dat. Als je steeds al die mannen teleur moet stellen.’ Luc kijkt me aan met frons rondom zijn wenkbrauwen. ‘Floris vertelde dat je in de muziekwereld werkt. Interessant. Ik luister zelf ook graag muziek.’ Dankbaar dat Luc een ander onderwerp aansnijdt, voel ik mezelf iets ontspannen. Ik merk dat ik automatisch weer naar die mooie ogen van hem word getrokken. ‘Ik ga binnenkort naar een concert, hier in de stad. Helemaal zin in,’ vertelt Luc ondertussen rustig verder. Ik merk dat mijn concentratie steeds iets verder wegzakt als ik het gevoel krijg dat die ogen van hem mij bijna naar binnen trekken. ‘Ehm... Lizzy, luister je nog?’ Ik schrik op uit mijn gedachten en probeer me te herinneren wat Luc zonet heeft gezegd. Dat wil niet goed lukken want ik blijf maar verdrinken in die blauwe ogen.

Als ik opkijk, zie ik dat Lucs gezichtsuitdrukking met de minuut verandert. En niet op een positieve manier. Hij gaat steeds grimmiger kijken.

‘Je zei iets over muziek.’ Ik focus me op een neutraal stukje muur achter hem. Ik moet wel wegstaren, anders lukt het mij sowieso niet meer om woorden uit mijn mond te krijgen.

‘Ja, ik vertelde over een concert waar ik binnenkort naartoe ga.’ Ik zie dat Lucs ogen afdwalen naar een groepje mensen dat verderop staat te praten. Hij vindt me vast niet leuk. Ik zie aan zijn ogen dat hij liever ergerens anders zou staan. Waarom laten mijn sociale vaardigheden me nu alweer in de steek? Ontmoet ik sinds

lange tijd weer een leuke man en dan is het nog steeds te moeilijk om een normaal gesprek te voeren. Het lijkt wel een eeuwigheid te duren, maar uiteindelijk is het Luc die de ongemakkelijke stilte doorbreekt. 'Ik ga nog iets te drinken halen.' Hij draait zich snel om en terwijl hij wegloopt, zie ik dat zijn glas nog voor driekwart vol is. Deze keer heb ik de hint luid en duidelijk begrepen, hij is helemaal niet van mij onder de indruk.

Vicky ploft naast me neer op een stoel in de uitgestorven keuken. 'Wat doe jij hier nou? Het feest is in volle gang. Ik loop je al de hele tijd te zoeken.'

'Ik dacht ik zoek een rustige plek op, om mijn voeten te laten rusten, deze schoenen zijn net martelwerktuigen.' Met een zucht wrijf ik kort over mijn inmiddels blote voeten.

'Ik geloof er helemaal niks van.' Vicky kijkt naar de zwarte pumps die voor me op de vloer liggen. 'Jij bent je weer aan het verstoppen. Bij elk feest vind ik je uiteindelijk weer helemaal alleen in de keuken en als het druk is in de keuken vind ik je op de wc.'

Ik kijk Vicky verontwaardigd aan. 'Dat is helemaal niet waar. Soms wordt de drukte me te veel. Maar dat gebeurt echt niet altijd.' Terwijl ik dat zeg, schiet Vicky in de lach en kijkt ze me met rollende ogen aan. 'Oké het gebeurt wel op ieder feest,' geef ik zachtjes toe. Dat Vicky me zo goed kent is fijn maar daarnaast ook wel eens confronterend.

‘Liz, ik snap het niet. Je bent mooi, slim en als je bij mij bent, is het altijd gezellig.’ Vicky slaat een arm om me heen en trekt me tegen haar aan.

‘Ja, maar bij jou voel ik me op mijn gemak, kan ik mezelf zijn en weet ik dat jij me nooit zou veroordelen om wat voor een reden dan ook.’

‘Maar jouw leven zou zoveel leuker en fijner zijn als jij je zo nu en dan eens openstelt voor iemand. Ik wil je zo graag gelukkig zien, ook samen met iemand, zoals Floris en ik.’

Een moment zijn we beiden stil en bezig met onze eigen gedachten. Natuurlijk zou ik ook graag iemand ontmoeten met wie ik net zo gelukkig was als Vicky met Floris.

‘Dat doet me ineens aan iets denken.’ Ik zie dat Vicky’s ogen oplichten. ‘Ik hoorde dat Floris je aan Luc heeft voorgesteld. Wat vind je van hem? Hoe was jullie ontmoeting?’

Ik kan een zucht niet onderdrukken. ‘Begin daar alsjeblieft niet over. Het was een regelrechte ramp. Zoals gewoonlijk kon ik wederom geen fatsoenlijk gesprek voeren.’ Ik moet vechten om de tranen binnen te houden. Het komt niet eens door dit specifieke gesprek. Maar het is al de zoveelste keer dat dit gebeurt.

Vicky ziet mijn verdriet en pakt me nog iets steviger vast. ‘Het zal allemaal wel meevallen. Je hebt vast een hele goede indruk op hem gemaakt.’

Nadat ik met enige tegenzin mijn gesprek met Vicky heb afgerond en mijn pumps weer heb aangetrokken, loop ik richting de woonkamer – mezelf moed inpratend, dat ik het toch nog een kans moet geven.

‘Ik vond haar wat vreemd.’ Ik verstijf terwijl ik die woorden hoor. Ik herken de stem direct. Ze komen van de man met wie ik zojuist een ongemakkelijk gesprek heb gevoerd. Om Vicky niet teleur te stellen was ik weer op weg naar het feest, maar deze woorden hebben me doen stoppen. De deur staat op een kier. Niemand kan mij zien, maar ik kan het gesprek wel luid en duidelijk horen. ‘Ik bedoel, ze ziet er best leuk uit en ze heeft wel een mooie glimlach, maar het gesprek liep zo stroef. Ik snap niet dat jij dacht dat ze bij mij zou passen,’ voegt Luc toe.

‘Als je haar beter leert kennen, dan zul je haar steeds leuker vinden,’ hoor ik Floris hoopvol zeggen.

‘Het wordt tamelijk moeilijk om iemand te leren kennen als ze zo snel stilvalt. Misschien lag het aan mij, maar ze bleef maar naar de muur staren.’

Diep vanbinnen voel ik een pijnlijke steek, gekwetst door de woorden van Luc.

‘Luc, jij geeft het niet eens een kans. Je moet me geloven, ze is spontaan. Het kost haar alleen wat tijd voordat ze zichzelf aan iemand laat zien.’

‘Als je maar niet denkt dat ik daarop ga wachten. Ik heb wel wat beters te doen met mijn tijd. Laten we het ergens anders over hebben.’

Ik deed zoveel moeite om mijn tranen binnen te houden, maar na deze woorden van Luc is er geen redden meer aan. Ik ren langs de kamer, de gang in en zonder gedag te zeggen het huis uit.

2

Chances – Samm Henshaw

Wanneer ik de volgende ochtend wakker word, duurt het even voordat ik me de avond ervoor herinner. Gisterenavond laat heb ik met moeite mijn eigen appartement bereikt en ben ik gelukkig snel vertrokken naar dromenland. Ik sta op en slenter langzaam richting de grote spiegel die aan mijn slaapkamerdeur hangt. Als ik naar mezelf kijk, krimp ik in elkaar. Ik ben gisteren zo snel mogelijk onder mijn dekbed gaan liggen en dat is nu duidelijk te zien. Mijn lange blonde haren hebben zich opgekruld tot een vogelnest op mijn hoofd. Mijn mascara hangt ergens onderaan mijn wangen als gevolg van de tranen en er hangt nog maar één oorbel in mijn oor.

Ik denk terug aan gisterenavond. Eigenlijk zouden de woorden van Luc me niet zoveel moeten doen. Ik ken hem amper maar merk toch dat zijn woorden mij bezighouden. Misschien komt het omdat, toen ik hem zag, ik een sprankje hoop voelde dat dit nou eindelijk eens een goede man voor mij zou kunnen zijn. Onder-tussen vind ik het weleens tijd worden om me te setten. Begrijp me niet verkeerd: ik ben ook zeker wel

gelukkig zonder man. Mijn eigen appartement en een leuke baan, maar die ene leuke man zou het plaatje compleet maken. Tijd om er verder over na te denken krijg ik niet als ik mijn telefoon hoor trillen op het nachtkastje.

‘Met jou heb ik een hartig woordje te spreken, jongedame.’ Zodra ik de stem van mijn beste vriendin door de telefoon hoor, voel ik me al iets vrolijker. Andere vriendinnen van de middelbare school gingen hun eigen weg en ook de vriendinnen van mijn opleiding zie ik nog maar sporadisch. Vicky is altijd in mijn leven geweest. Terugdenkend aan al die fantastische tijden die wij beleefd hebben, moet ik altijd glimlachen als ik haar stem hoor. ‘Jij bent gisterenavond zo maar verdwenen. Waarom ben je weggegaan zonder iets te zeggen? Ik ga nu naar mijn werk maar ik hoor het straks wel bij de lunch. Om twaalf uur bij ’t Hapje.’ Voordat ik ook maar een woord heb kunnen uitbrengen, heeft Vicky alweer opgehangen. Vicky had het over werk. Ik kijk op de klok, zie dat het acht uur is en dat ik officieel veel te laat ga komen.

Ik denk dat ik me nog nooit zo snel heb opgefrist en aangekleed. Mijn dagelijkse douche heb ik over moeten slaan, maar daardoor arriveer ik maar tien minuten te laat op mijn werk. Zodra de liftdeuren opengaan, zet ik een stap op verdieping acht van een groot kantoor midden in het centrum. Gelukkig is mijn werk maar vijf minuten fietsen vanaf mijn eigen appartement, want ik heb een hekel aan het openbaar vervoer

en op de fiets krijg je tenminste nog wat frisse lucht binnen. Daarnaast geeft fietsen mij het gevoel alsof ik in ieder geval nog iets aan beweging doe. Al weet ik stiekem ook wel dat vijf minuten heen- en vijf minuten terugfietsen niet als sporten telt.

Sinds een tijdje heb ik de baan van mijn dromen gevonden bij een platenlabel dat werkt met opkomend talent uit de Nederlandse muziekwereld. Ik werk dan wel maar als secretaresse van Rolf, de directeur, maar ik ben toch trots dat ik dit nu al heb bereikt. Al vanaf mijn kindertijd ben ik bezig met muziek. Dat betekent in dit geval niet dat ik muziek kan maken. Laat ik even vooropstellen dat ik de slechtste muzikant ooit ben. Ik bedoel, ik heb weleens geprobeerd piano, gitaar en zelfs klarinet te spelen, maar ik moet toegeven dat al die dingen geen succes waren. Om over zingen maar niet te spreken.

Ik haast me naar mijn plek in de hoop dat Rolf nog niet heeft gemerkt dat ik er niet was, als ik een geel briefje op mijn bureau zie liggen.

Alweer te laat, Lizzy?

Ik wil je graag om tien uur spreken, in mijn kantoor.

Het is niks voor Rolf om moeilijk te doen over te laat komen. Terwijl ik mijn handtas naast mijn stoel zet, mijn jas uittrek en daarnaast in één beweging ook nog de computer aanzet, begin ik toch zenuwachtig te worden. Een gesprek met je baas is niet altijd een positief

iets. Om mijn gedachten wat te verzetten begin ik met het afwerken van de stapel mails die ook vandaag weer zijn binnengekomen.

Klokslag tien uur klop ik op de deur van de baas. Om te zorgen dat ik geen twee keer binnen een dag te laat zou komen, loop ik al tien minuten zenuwachtig voor de deur te ijsberen.

‘Binnen!’ hoor ik vanuit het kantoor en langzaam open ik de deur. ‘Lizzy, goed dat je er bent, kom verder.’ Op het moment dat ik Rolf zie, weet ik dat ik me wederom zorgen om niks heb gemaakt. Aan zijn glimlach te zien heeft hij goed nieuws.

‘Heb ik je met mijn briefje bang gemaakt?’ Bij Rolf ontsnapt een grote lach uit zijn mond.

‘Ehm, nee hoor, ik wist wel dat... dat niks te betekenen had.’ Rolf weet altijd manieren te vinden om mij te plagen. Het is dat hij al dik in de vijftig is en gelukkig getrouwd is, met drie bloedjes van kinderen, anders zou ik bijna nog denken dat er bedoelingen achter zitten. Lachend gaat hij verder.

‘Integendeel zelfs, ik heb een belangrijke vraag voor je, Lizzy. Vanavond geeft een voor mij interessante band een optreden in het centrum. Ik wil dat jij een kijkje gaat nemen.’

‘Ik? Jij wil dat ik een kijkje ga nemen?’

Rolf heeft dit platenlabel tien jaar geleden opgericht en heeft sindsdien al honderden bands, zangers en zangeressen bekeken en soms gecontracteerd. Van alle

bands die hij bekijkt krijgt maar een klein percentage ook daadwerkelijk een platencontract. Elke keer is het weer een hele grote gok. Dus het beoordelen van een nieuwe band is een hele eer. ‘Waar heb ik dat aan verdiend? Dat ik een nieuwe band mag gaan bekijken?’

‘Je werkt hier nu al een jaar en je doet het uitstekend. Ik denk dat je klaar bent voor de volgende stap in je carrière.’ Een kleine glimlach vormt zich om mijn lippen. Ik krijg een kans om verder te groeien in dit bedrijf en ik weet meteen dat ik er alles aan ga doen om die kans volledig te benutten. ‘De band heet Mantelpiece, hier heb je alle informatie.’ Rolf is altijd druk, dus voordat ik het goed doorheb, heeft hij mij met een A4’tje in mijn handen alweer zijn kantoor uit gejaagd. Terwijl ik wegloop, roept hij me nog achterna: ‘Succes, ik weet dat je het kunt.’

Terug achter mijn bureau heb ik wat tijd om de komende avond alvast voor te bereiden. Google is gelukkig mijn beste vriend en zo heb ik de band al snel gevonden. Op social media hebben ze al flink wat volgers verzameld, dat is al een goed teken.

‘Wow... en wie mag die knapperd wel niet zijn?’ hoor ik plotseling achter me. Als ik omkijk, zie ik mijn collega Anouk verlekkerd naar het beeldscherm kijken.

‘Ehm, eens kijken, zijn naam is Kasper, hij is dertig en de leadzanger van Mantelpiece.’ Om Anouk moet ik altijd verschrikkelijk hard lachen. Mijn collega van

de marketingafdeling, die me altijd weer komt vertellen over al haar veroveringen. Happy single noemt ze zichzelf. Stiekem ben ik wel jaloers op haar uitbundigheid.

‘Ik zou wel weten wat ik met dat lekkertje zou doen.’

‘Pf jij ook altijd met je mannen Anouk. Heb je nou nooit genoeg van al die mannen en het gedoe dat erbij hoort?’ Anouk schiet in de lach.

‘Dat jij zo’n hopeloze romanticus bent die maar wacht op de prins op het witte paard, wil niet zeggen dat alle vrouwen hetzelfde zijn. Misschien kom ik die prins ook nog wel tegen, maar ik ga in de tussentijd in ieder geval genieten van al die kikkers die ik eerst mag kussen.’ Grijnzend blijft Anouk me aankijken.

‘Maar wie is die Kasper en waarom zit jij op zijn Instagrampagina te gluren? Is dat misschien die prins op het witte paard? Diegene waar je al die tijd al naar op zoek was?’ Ik glimlach als ik het enthousiasme op het gezicht van Anouk zie. Ze is altijd bezig mij aan te moedigen om te gaan daten.

‘Nee hoor, dit is puur zakelijk. Vanavond ga ik ze bekijken, hier in de stad.’

‘Wat gaaf, Lizzy. Dat wordt dus een avond genieten van muziek en van het prachtige uitzicht op die kanjer,’ hoor ik grinnikend achter me. Anouk mompelt nog wat over succes en uit mijn comfortzone stappen terwijl ze enthousiast doorloopt naar haar eigen werkplek.

Een kwartier te laat komt Vicky buiten adem onze favoriete lunchtent binnengelopen. Met haar donkere bos haar en opvallende jas, is ze een hippe verschijning.

‘Sorry dat ik zo laat ben, het is chaos op het werk.’ Terwijl ze haar jas uittrekt en neerploft, begint ze haar relaas. ‘Maar gelukkig heb ik nu een moment van rust. Die kinderen weten af en toe het bloed onder mijn nagels vandaan te halen.’

‘Wat voor chaos? Vertel!’ Vicky werkt als leidster op een kinderdagverblijf en als ik haar verhalen mag geloven, heeft ze haar handen vol aan die kinderen. Van talloze poepluiers tot schreeuwende kinderen, alles komt voorbij.

‘Je gelooft het nooit. Vandaag ben ik gebeten door een kind. In mijn arm.’ Vicky strekt haar arm naar me uit en stroopt haar mouw op om de afdruk die er nog steeds in staat aan me te laten zien. ‘De brutaliteit van dat kind. Bijten omdat het ’t niet eens was met mijn regels.’

Ik luister altijd graag naar de verhalen van Vicky, het is bij haar op het werk nooit saai. Vandaag moet ik alleen toegeven dat ik de helft maar meekrijg.

‘Liz, luister je wel?’ Ik schrik op uit mijn gedachten. Vicky is al een paar minuten aan het praten en ik heb zeker de laatste twee minuten niks meegekregen. ‘Ik heb een super idee.’

‘Sorry Vicky, ik zit met mijn gedachten helemaal ergens anders. Ik moet vanavond een band gaan beoordelen en daar maak ik me druk om.’

‘Kom op Liz, als iemand verstand heeft van muziek dan ben jij het wel. Je luistert de hele dag muziek en bent altijd op de hoogte van de nieuwste hits.’ Vicky’s bemoedigende woorden doen me goed. ‘Daarnaast luister je niet eens als je beste vriendin je meevraagt op vakantie.’

‘Wat? Vraag je mij mee op vakantie?’ Ik ben zo bezig met mijn eigen gedachten, dat ik het voorstel niet heb gehoord. Een vakantie samen met Vicky, dat is precies wat ik nodig heb. Een aantal dagen relaxen en heerlijk genieten van zon, zee en een hoop geklets.

‘Ja, lieve Lizzy, ik zat eens te denken... Een vakantie met ons twee, dat lijkt me precies wat we beiden nodig hebben.’ Vicky en ik gingen een aantal jaar geleden altijd samen op vakantie. Vakanties vol met zon, zee, strand en leuke feestjes. Onze meest fantastische vakantie was die naar Italië. Elke avond op stap en de volgende dag bijkomen op het strand.

‘Het is te lang geleden dat ik nog eens op vakantie ben geweest. Lijkt me een top idee Vicky. Waar zullen we dan heen gaan?’

Vicky haalt haar telefoon tevoorschijn, zodat ik vervolgens verlekkerd naar de foto’s van een hotel in Portugal kan kijken. Ik zie prachtige stranden, een luxehotel en perfecte weersvoorspellingen. Vicky heeft er geen gras over laten groeien. Ze heeft al een locatie, hotel en datum uitgezocht. Ik ben niet gewend dat Vicky zo het voortouw neemt. Normaal ben ik degene die alles moet regelen, maar deze keer heeft Vicky het tot in de puntjes uitgezocht. Ik kan niet zeggen dat ik het erg vind.

‘Wow, dit ziet er prachtig uit Vick.’ Ze heeft zelfs al aan de vluchten en de transfer naar het hotel gedacht. ‘Wanneer wil je dan precies gaan Vicky?’ Mijn oog valt op de rechterhoek van haar telefoonscherm, waar ik een datum zie staan in de nabije toekomst.

‘Over twee weken,’ antwoordt ze enthousiast. Twee weken? Ik val stil. Het klinkt fantastisch, nog twee weken werken, mijn koffer inpakken en dan op naar Portugal, er is nog wel een probleem: Rolf. Hoe ga ik dit regelen op mijn werk? Rolf mag dan wel een relaxte baas zijn, ook hij heeft een bedrijf te runnen. Ik zal vanavond extra goed mijn best moeten doen, zodat hij niks anders kan doen dan mij die vakantie te gunnen. Ik bedoel, als ik een leuke band weet binnen te halen, moet hij mij wel belonen met die vakantiedagen.

‘Haal die bezorgde blik eens van je gezicht, Lizzy. Vertel, waar maak jij je druk om?’ Vicky doet altijd zo haar best om me mijn zorgen te doen vergeten. Zij snapt niet waar ik me toch steeds zo druk over maak. Zelf is ze niet snel gestrest.

‘Ik heb veel aan mijn hoofd nu. Ik ben bang dat ik vanavond weer in zo’n soort paniekmodus schiet. Net als op de housewarming.’

‘O ja, het beruchte incident.’ Vicky maakt met haar vingers twee duidelijke aanhalingstekens in de lucht. Inmiddels hebben wij dat ongemakkelijke moment omgedoopt tot ‘het incident’. Ik wil namelijk de naam van Luc niet meer horen. Zo kunnen we er toch over praten zonder dat we zijn naam uitspreken. Volgens Vicky maak ik het groter dan het is, maar ik loop nog steeds rood aan als ik er alleen al aan denk. ‘Ach, zo erg was het allemaal niet hoor,’ zegt Vicky geruststellend. ‘Ik heb Luc er niet meer over gehoord en de volgende keer als je hem ziet, zal het vast vloeiender lopen.’

Het idee dat ik Luc weer eens zou moeten zien brengt een licht gevoel van paniek in me op.

‘Nou denk maar niet dat ik die jongen ooit nog wil zien of spreken, hij was gewoon ronduit onaardig.’

‘Je weet maar nooit Liz, misschien kom je hem nog eens ergens tegen.’ Op het gezicht van Vicky verschijnt een geheimzinnige glimlach. ‘Geloof mij, Luc is interessant en ruimdenkend, dat moment pakte alleen net verkeerd uit.’

Dit gesprek gaat helemaal de verkeerde kant op. 'Kunnen we het nu laten rusten? Ik wil er niet meer over praten.' Ik zie dat Vicky nog iets wil zeggen maar ze slikt snel haar woorden in. Ik ben benieuwd hoelang ze dat vol gaat houden.

'Lizzy, luister. Soms moet je zorgen dat je jezelf niet te snel afsluit. Dat je openstaat,' flapt Vicky eruit. 'Jij verdient een leuke kerel maar daarvoor moet je wel zelf kansen creëren.' Diep vanbinnen weet ik natuurlijk dat ze gelijk heeft. Ik geef mezelf vaak niet de kans om een leuk iemand te ontmoeten. Het voelt veilig om me in mijn eigen vertrouwde kringen te bewegen.

'Er zijn geen leuke kerels te vinden. Volgens mij zijn alle leuke mannen bezet.' Vicky kijkt me met een schuin oog aan.

'Jij weet ook dat dit niet helemaal waar is. Luc is een hartstikke leuke kerel.'

'Vicky, ik wil het niet meer horen.' Ik begin zelf wat geïrriteerd te raken. Ik heb geen interesse in Luc. Wanneer houdt Vicky nu over hem op? Om de lucht te klaren probeer ik snel het onderwerp te veranderen.

'Even serieus Vicky, wat moet ik vanavond aan?' Luc is nu wel mijn laatste probleem. 'En wat moet ik tegen die mannen zeggen?'

'Allereerst, maak je niet te druk. Je kunt het niet fout doen. Maak gewoon een praatje na de show en wees vooral jezelf.' Vicky is altijd al mijn grootste supporter geweest. 'Jezelf laten zien aan mensen, dat alleen al is voldoende,' besluit Vicky haar speech. Glimlachend

val ik Vicky in haar armen. Wat een heerlijk vooruit-
zicht dat ik binnenkort met haar naar de zon mag ver-
trekken.